

Winter Volk

CHANTAL CLAASSEN

Wintervonk

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Chantal Claassen

Omslagontwerp: PenFluencer

Binnenwerk: Jen Minkman

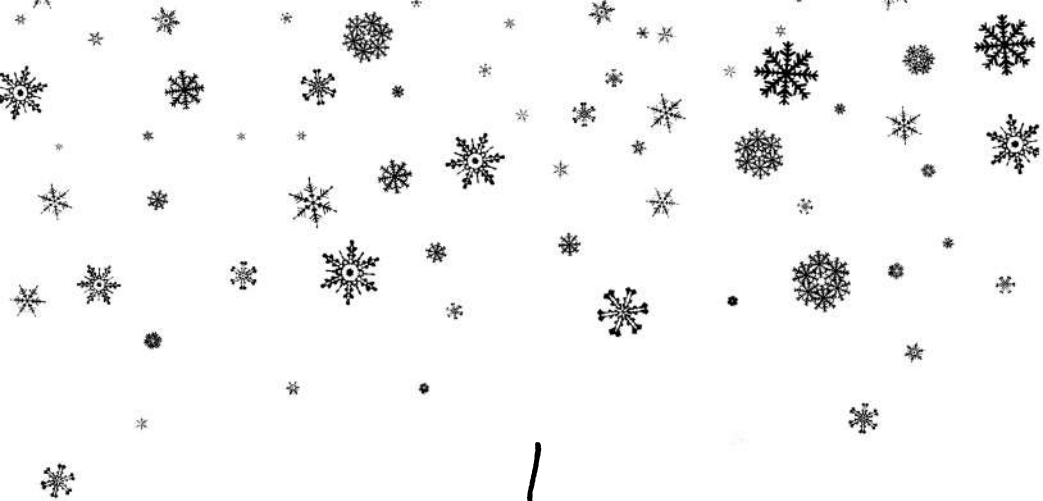
Tekstredactie: Vivian van Leeuwen & Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave december 2025

ISBN 9789493419117

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

K en je dat gevoel dat je leven op *repeat* staat? Dat je vastzit in een eindeloze reeks scènes waarvan je de dialogen uit je hoofd kent, zelfs de flauwe wendingen? En toch zit je er elke dag weer middenin, met de stille hoop dat er iets onverwachts gebeurt. Spoiler: meestal blijft het voorspelbaar.

Achter de bar van Club WAVE gebeurt zelden iets écht bijzonders. Behalve dan de eindeloze stroom dronken verhalen die ik opvang. Sommige zijn pijnlijk, andere zo vreemd dat je je afvraagt of mensen echt zó door het leven gaan. Ik onthoud ze gewoon. Niet omdat ik er iets mee wil, maar omdat ze blijven hangen.

Begrijp me niet verkeerd, hoor: ik hou van de club. De geur van limoen en gemorste Red Bull, de vloer die meetrilts met de bassen, het gekletter van lege glazen. Mijn collega's zijn als familie. Niet omdat we alles delen, maar omdat we elkaar vaak genoeg zien om elkaar af en toe grondig te irriteren.

Maar spannend? Mwah. De ene avond zijn mojito's niet aan te slepen, de andere keer is de pornstar martini ineens favoriet. Variatie

betekent dat het bier soms al vóór middernacht op is en soms pas om één uur. Of: glimlachen, knikken, glas naar voren schuiven, “geniet ervan” zeggen alsof ik het meen.

Ik leun tegen de bar. Zwart marmer, koud tegen mijn nek. Ja, mijn nek. Met mijn 1 meter 55 is het een uitdaging om dominant over te komen achter een bar die me bijna opslokt. Boven me flikkeren de neonlampen in rood, blauw, paars en groen.

Soms denk ik: hoeveel mojito’s moet een mens shaken voor er eindelijk een beetje adrenaline vrijkomt? Antwoord: nog een paar duizend, blijkbaar. Want hier sta ik weer. Deze keer met een nieuwe collega naast me, die kijkt alsof hij elk moment onder de bar wil kruipen en daar wil blijven.

‘Gewoon doen,’ zeg ik. Mijn stem komt nét boven de beats uit van Willow, die achter de draaitafel staat te vlammen. ‘Je hebt de wodka, de koffielikeur en de espresso. Top. Nu de shaker.’

Finn probeert de shaker open te maken, waardoor het lijkt of hij een kluis kraakt.

Note to self: Vera mag voortaan kandidaten selecteren op twee dingen: tot vier kunnen tellen en een deksel kunnen openen.

Na een paar vruchteloze pogingen komt de shaker eindelijk los.

‘Goed zo. IJs erin. En nu... shake. Met overtuiging.’

‘Wat als ik het verpest?’ vraagt hij, met het volume van een bang vogeltje.

‘Dan maken we een nieuwe. Relax, het is geen openhartoperatie. De wereld vergaat niet als de schuimlaag inzakt.’ Ik glimlach. Zo’n standaard horeca-glimlach die je in week één aanleert. ‘Mijn eerste espresso martini smaakte naar lauwe cappuccino in een plastic bekertje.’

Finn knikt, maar ziet eruit alsof hij zich mentaal voorbereidt op ontslag.

Ik herken het. De eerste weken achter een stampvolle bar zijn een oefening in overleven. Met een beetje geluk heb je iemand die in je gelooft. Voor mij was dat Jasper. Eerst mentor, toen collega, uiteindelijk professioneel illusiebreker. Hij had altijd van die uitspraken. ‘Als je drankje niet klopt, laat het dan lijken alsof het zo hoort.’ Dat soort tegeltjeswijsheden.

Eén keer verknalde hij een Negroni volledig. Gooide er van alles in, behalve gevoel voor maat. In plaats van opnieuw te beginnen, liep hij ermee naar de klant en zei: ‘Voor jou: de Jasper Twist. Extra sterk. Volgens mij heb je het nodig.’

De klant lachte en dronk het in één keer op. Jasper gaf me een knipoog, het zelfvertrouwen van een Nobelprijswinnaar voor bluffen in zijn ogen.

Ik schud de gedachte van me af. Jasper hoort in het archief. Niet op de voorgrond.

‘Is het goed zo?’ vraagt Finn.

Ik kijk. De schuimlaag zakt al weg. Het lijkt ergens op, maar het is het net niet. Toch knik ik, want het is niet eerlijk om hem af te rekenen op een lat die ik zelf veel te hoog leg.

‘Niet slecht. Maar als je langer blijft shaken, wordt het een ijskoffie-light.’

Op dat moment verschijnt een man met een verwilderde baard en handen als kolenschoppen aan de bar. Zijn ogen flitsen dreigend heen en weer. Hij houdt een glas vast alsof hij er zojuist een vuistgevecht mee heeft gewonnen.

‘Wie heeft dit gemaakt?’ buldert hij.

Finn kijkt me aan met een blik die zegt: red me, jij weet wat ik moet zeggen.

‘Wat is er mis, meneer?’ vraag ik zo neutraal mogelijk.

Hij houdt het glas omhoog. ‘Er zit geen suiker in. En dit...’ hij wappert met het gele schijfje, ‘...dit is citroén. Geen limoen. Li-moen!’

Ik werp een blik op Finns werkplek. Yep. Citroen. En geen suiker. Een klassieke mix van paniek en onervarenheid.

‘Mijn excuses,’ zeg ik. ‘Nieuwe collega. We lossen het op.’

In minder dan een minuut staat er een fatsoenlijke mojito voor de man. Finn kijkt toe als een leerling die mentaal aantekeningen maakt. ‘Hier, meneer. Complimenten van het huis.’

De man neemt een slok, knikt nors en loopt zonder te bedanken weg. Altijd gezellig.

‘Wat hebben we geleerd?’ vraag ik aan Finn, mijn hand kort op zijn arm.

‘Citroen is niet hetzelfde als limoen?’

‘En vergeet de suiker niet. Mensen kunnen zonder liefde, maar niet zonder zoet.’

Hij knikt en draait zich om voor de volgende bestelling. Bier. Veilig terrein.

Ik laat mijn blik naar de bovenste plank glijden. Daar staat een mango-passievruchtenlikeur die sinds november onaangeraakt is. Net als mijn plannen om ooit iets met mijn diploma te doen.

En dan: een knal. Een gil. Glas op de grond. Vloeistof kruipt richting de dansvloer. Finn kijkt met de verstijfde blik van iemand die net een misdrijf heeft zien gebeuren. Ik buig me om de troep op te vegen, een glimlach op mijn gezicht. Alles-onder-controle-modus aan.

‘Abby, heb je een minuut?’ Emil staat ineens naast me, met een serieus gezicht dat niets goeds belooft.

Mijn hand bevriest boven een glasscherf.

Dit is het. De plotwending waar ik zogenaamd al die tijd op zat te wachten. Adrenaline. Actie. Drama.

Maar nu verlang ik acuut terug naar het moment waarop het ergste probleem een vergeten suikerklontje was.

2

Emil leunt naar me toe. Zijn kaken zijn gespannen, zijn ogen rusteloos en donker van stress.

‘Ken je die gast daar?’ vraagt hij, terwijl hij met een trillende vinger naar een groep bij de uitgang wijst. En jawel, daar staat hij weer: breed, nors, met een baard die eruitziet alsof hij zijn eten ermee vangt.

‘Tot vandaag niet. Waarom?’ Mijn schouders schieten automatisch in verdedigingsmodus. Als Emil zo kijkt, staat hij óf op het randje, óf is hij er net al vanaf gevallen.

‘Dat is een van de barmannen van LUX,’ sist hij. ‘Hij kwam klagen over zijn verprutste mojito’s. Noemde ons prutsers.’

‘Ah ja, LUX. Natuurlijk.’ Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Die zijn net zo voorspelbaar als seizoen tien van Prison Break.’

Ik hou mijn stem luchtig. Niet alleen om hem gerust te stellen, maar om te voorkomen dat hij straks iemand met een cocktailshaker neer hoekt. Emil is een brok stress.

Hij slikt, maar zijn ademhaling blijft hoog. Zijn blik blijft alle kanten op schieten. ‘Weet je nog toen we ineens geen barvoorraad hadden? Omdat de leverancier “van horen zeggen” had dat we failliet waren?’

Hoe kan ik dat ooit vergeten. De chaos. De paniek. En mijn glorieuze moment waarin ik Rafael openlijk beschuldigde van sabotage. Wat hij dus níét had gedaan. Oeps. Maar ik herinner me ook wie die avond redde: Emil.

‘Denk je dat baardmans ermee te maken heeft?’ vraag ik, al wetende wat het antwoord zal zijn.

Emil snuift. ‘Wat denk je zelf?’

‘Kom op, Emil. Niemand neemt een Viking in een strakke polo serieus.’

Hij zucht dramatisch. ‘De concurrentie is meedogenloos. En LUX... die loeren altijd.’

Ik leg mijn hand op de zijne, klam als een stresshanddoek. ‘Laat dit aan mij over. Wij creëren, zij kopiëren. Geen reden om steeds over onze schouders te blijven kijken naar Team Copy-Paste.’

Zijn schouders zakken een halve centimeter. ‘Dank je,’ fluistert hij. ‘Jij blijft altijd zo kalm.’

Met een glimlach knijp ik zacht in zijn hand. Maar ergens in mijn achterhoofd suist een gedachte: wie blijft er kalm voor mij als ik eventjes niet de sterkste ben?

Na een nacht achter de bar besluit ik wat frisse lucht te happen. ‘Fris’ blijkt relatief wanneer je buiten staat met twee overvolle vuilniszakken in je handen.

De ijskoude lucht snijdt in mijn gezicht wanneer ik via de achterdeur naar de containers sjok. Mijn schouders protesteren na een avond vol bukken en strekken en mijn vingers zijn stijf van al dat contact met koude glazen en ijsblokjes.

Achter me hoor ik nog vaag het gezoem van de club. De containers staan op hun vaste plek: in de schaduw van een paar kapotte lantaarnpalen die al sinds het vorige decennium de geest hebben gegeven.

In het maanlicht probeer ik mijn adem in te houden als ik de klep van de container openzwaai. Het is een klus waar iedereen voor terugdeinst, ja, ook Finn.

Finn. O, o, Finn. Hoe die jongen zelfs de simpelste taken weet te verkloten, is me een raadsel. ‘Je bent zo goed met mensen,’ zei Vera toen ze hem aannam. Dat kan best zo zijn, maar de bodem van mijn geduld komt inmiddels pijnlijk in zicht.

Wanneer ik de eerste vuilniszak optil, scheurt de bodem open. Natuurlijk. Vuilnisdrab druipt over mijn handen en schoenen. Kokhalzend zwiep ik de zak de container in, gevolgd door de tweede. Mijn schort en handen zitten onder de smurrie. Het plakt aan mijn vingers. Bah. Goor. Met een zucht laat ik de klep dichtvallen en veeg mijn handen af aan mijn schort, dat inmiddels meer vuil absorbeert dan een dweil.

Ik draai me om, loop terug. De kou prikt, mijn humeur hangt ergens onder nul. En dan loop ik bijna frontaal tegen Hidde aan.

‘Na jou,’ zegt hij net iets te charmant en houdt de deur voor me open. Zijn ogen twinkelen en ik merk dat mijn hart even een slag mist.

Ik mompel een dankjewel. Mijn wangen gloeien van de kou, zeg ik tegen mezelf. Niet van zijn ogen, zijn kaaklijn of die verdomd relaxte uitstraling.

Hidde is een vaste klant. En vastbesloten mijn hartslag te ontregelen. Hij leunt tegen de deurpost.

‘Drukke avond gehad?’

‘O, je weet wel,’ zeg ik, terwijl ik probeer het vuil van mijn handen te wrijven.

‘Het is altijd een feestje om jou achter de bar te zien,’ zegt hij met een knipoog. ‘Jij maakt zelfs een gin-tonic magisch.’

Magisch? Als hij had gezien hoe ik net nog een gevecht op leven en dood voerde met een lekkende vuilniszak, had hij dat woord waarschijnlijk meteen ingetrokken.

‘Nu ik je toch spreek...’ Hij buigt iets dichterbij naar me toe. Mijn neus wordt getrakteerd op een mengsel van dure aftershave en zweet.

Oeps, en ik ruik naar vuilnis...

‘Vrijdagavond geef ik een feestje bij mij thuis. Jij móét komen,’ zegt hij, zijn ogen lichtjes twinkelend.

Een huisfeestje? Voor twee?

Dan denk ik ineens aan Milo, mijn huisgenoot. Die zou zeggen: “Zulke types geven alleen feestjes voor zichzelf én hun spiegelbeeld.”

‘Lijkt het je wat?’ dringt Hidde aan.

Nodigt hij me serieus uit? Gewoon... mij? Dit móét een grap zijn. Automatisch kijk ik om me heen of ergens een verborgen camera hangt, of ik verstopte collega’s spot. Maar nee, alles lijkt normaal.

Ik open mijn mond. Klaar om iets te zeggen. Iets half-flirterigs misschien. Maar dan buigt hij dichterbij.

‘Niet verder vertellen,’ fluistert hij. ‘Het is een verrassingsfeest voor mijn vriendin. En ik dacht: als ik de beste barmanager van de regio vraag voor de cocktails, scoor ik punten. Bij haar en haar vriendinnen. Een win-win, dus.’

Nou, eerder een win-win-lose. Voor mij dan. Bám. Geen romantiek. Gewoon personeel gezocht voor zijn Pinterest-feestje.

Mijn maag keert zich langzaam tegen me. Natuurlijk heeft hij een vriendin. Wat dacht hij eigenlijk? Dat ik spontaan “ja!” zou piepen voor een flirterige knipoog en een gratis vleugje aftershave?

Ik trek mijn gezicht weer in de plooi. Alles oké. We ademen nog. ‘O, wacht, vrijdag zei je?’ zeg ik met een verontschuldigende glimlach. Ik schud mijn hoofd. ‘Helaas. Ik moet werken. Succes met het feest.’ Met een knik draai ik me om en stap weer achter de bar. Mijn dorst is geleest. En mijn illusie ligt ergens onder die gescheurde vuilniszak.

In mijn schortzak trilt mijn telefoon. Milo. Spraakmemo.

‘Laat me raden: charmante jongen, leuke blik, en dan – boem – een wederhelft?’

Hij voelt het altijd aan. Hoe, dat weet ik niet, maar het werkt altijd.

En het relativeert.

3

Als ik terugkom van het toilet – een snelle opfrisbeurt, of beter gezegd: een poging om niet meer naar drab te ruiken – is de club leeg. Niet netjes leeg, maar verlaten na een storm. Overal liggen confetti, lege bекers en glazen, servetjes en plakkerige vlekken. Onder een paar tafels liggen vergeten jassen. Truffel, onze clubhond en semiofficiële mascotte, snuffelt tussen het afval.

Aan onze vaste tafel zit Emil al, wiebelend met zijn benen en knabbelend op pinda's.

Ik laat mezelf op een stoel zakken. De vermoeidheid zit niet alleen in mijn rug, maar ook ergens achter mijn ogen. Vera zit er ook al; rechtop, laptop open alsof we zo de kwartaalcijfers induiken. Willow zit onderuitgezakt, een koptelefoon om haar nek, maar haar blik is alert. Al voordat ik iets zeg, weet ze dat er iets is. Ze heeft een zesde zintuig voor ongemak.

‘Oké, wat was dat met Hidde?’ vraagt ze recht op de man af. ‘Komt er eindelijk een date, Abs?’

Mijn eerste reflex is zoals altijd: lachen, iets luchtigs zeggen. Maar dit keer... nee. Het schuurt. Niet omdat ik dacht dat er iets ging gebeuren. Echt niet. Maar toch. Het is dat gevoel dat je wordt gezien als dienstverlener. Niet als iemand met wie je het glas heft, maar als degene die het komt brengen. Je bent het voorprogramma, nooit de hoofdact. Ik bijt op de binnenkant van mijn wang. Pas als Willow overdreven pruillippig doet en zegt: ‘Nou? Komt er een date?’ dwing ik mezelf tot iets wat lijkt op een grijns.

‘Een date? Nou ja, als je cocktails shaken op een feestje voor zijn vriendin een date noemt... dan absoluut.’ Ik schuif mijn stoel dichterbij, armen losjes over elkaar, voeten op tafel. Klassiek toneel. Alles onder controle, niets aan de hand.

Willow trekt haar hoofd iets achteruit. ‘Wacht even. Hij vraagt jou om drankjes te maken op een feestje... voor zijn vriendin?’

‘Mensen zijn creatief,’ zeg ik droog.

‘Wat een cockblocker,’ moppert ze hoofdschuddend.

Vera fronst. ‘Niet heel charmant, nee. Maar misschien bedoelt hij het goed? Hij vraagt je omdat je goed bent. Dat is toch ergens een compliment?’

Willow gaat rechtop zitten. ‘Een compliment? Hij zet haar neer als accessoire. “Kijk jongens, ik heb een cocktailmeisje geregeld.”’

‘Misschien denkt hij er gewoon niet over na,’ zeg ik.

Emil zucht. Hij zegt niet snel iets, maar als hij het doet, zit er gewicht achter. ‘Ik ben het met Abby eens. Mannen denken functioneel. Hij wil goede drankjes. Abby maakt goede drankjes. Punt.’

Willow snuift. ‘Oh ja, logisch. Mannen denken niet na, dus wij moeten het voor ze goedpraten? Kom op, Emil.’ Ze kijkt hem aan met een mengeling van frustratie en ongeloof. ‘Hij denkt alleen aan zichzelf. Dát is het probleem.’

Emil haalt zijn schouders op en stopt nog een handvol pinda's in zijn mond.

'Ik zeg alleen dat het niet persoonlijk is,' smakt hij met volle mond. 'Dat is alles.'

En voor het escaleert, verandert hij snel van onderwerp. 'Oké, genoeg over Hidde. Hoogtepunten van de avond?'

Ik schuif iets naar voren. 'Mag ik ook dieptepunten noemen?'

Zes grote ogen vol sensatielust kijken me aan. Of eigenlijk vier, want Emil kijkt vooral verontrust.

'Finn. Tequila. Vloer. Klant bijna nat. Ik dweilend in de hoek en hij die "sorry" mompelt.'

Er volgt een mix van gelach en grimassen.

Emils blik verstrakt en ik weet meteen dat ik dit niet had moeten delen. Hij staat al weken onder spanning en ik moet zo nodig Finn de Flater inbrengen als een grappige anekdote.

'Blijkbaar zijn we niet de enigen die het opvalt,' zegt Emil. 'Iemand van LUX sprak me aan. Ze vroegen zich af of we nog wel weten wat we doen met ons personeel.' Hij schudt zijn hoofd. 'Dat baart me zorgen.'

'Het slaat nergens op,' zeg ik snel. 'Ze willen stoken. Dat zegt meer over hen dan over ons.'

Vera fronsht licht. 'Misschien. Maar geruchten blijven plakken. En als klanten het oppikken...'

Willow schiet overeind met een grijns op haar gezicht. 'We posten allemaal anoniem één-sterreviews over LUX. "Cocktails smaken naar pis. Personeel kijkt alsof je hun moeder beledigd hebt.'"

Ik grinnik. 'Klinkt verleidelijk, maar nee. We blijven professioneel.'

'Professioneel is saai,' verzucht Willow.

'Saai, maar nodig,' zegt Vera, iets typend op haar laptop. 'En laten we LUX niet onderschatten. Herinner je je die influencer van vorige maand

nog? Die ineens allemaal verhalen postte over de “matige service” hier? Twee weken later promoveerde ze vrolijk LUX. Denk je dat dat toeval was?’

Mijn maag trekt samen. Die herinnering had ik zorgvuldig weggestopt.

‘Maar goed, Finn dus. Hij is nog nieuw,’ zegt Vera. ‘Fouten horen erbij en goed personeel ligt nou eenmaal niet voor het oprapen.’

‘Hooft erbij?’ Ik blaas langzaam uit. ‘Ik snap wat je bedoelt, maar probeer jij maar eens een groep aangeschoten studenten rustig te houden en ondertussen een vloer vol tequila te dweilen. Finn doet zijn best, oké, maar hij moet sneller schakelen. Anders verzuipen we samen.’

‘Nou ja, hij is in ieder geval enthousiast,’ werpt Vera tegen. ‘Dat is tegenwoordig al wat waard.’

‘O, enthousiast is hij zeker,’ zeg ik droog. ‘Hij probeerde indruk te maken op een paar meiden met een showtruc met een shaker. Je raadt het al: laten vallen. Glas kapot. En wie mocht een halve fles wodka van de vloer vissen? Juist: deze arme ziel.’

Ik laat mijn hoofd in mijn handen zakken en zucht diep. Hopeloos.

Willow schiet in de lach. ‘Serieus? Heeft iemand hem ooit verteld dat hij geen Tom Cruise is?’

‘Hé!’ zegt Emil meteen. ‘Als het echt zo erg is, moeten we hem misschien gewoon wegsturen.’

‘Beetje hard, toch?’ zegt Vera. Ze legt haar handen op tafel, haar blik gericht op Emil. ‘Finn is niet perfect, maar een beetje geduld kan geen kwaad.’

Ik knik. ‘Ik zal met hem praten. Misschien helpt het als iemand eerlijk tegen hem is.’

Truffel laat een enthousiaste blaf horen - zijn goedkeuring is overduidelijk.

Willow gooit hem een bitterbal toe.

Zichtbaar verontwaardigd trekt Emil de schaal weg. ‘Hé! Truffel eet geen bitterballen. Daar wordt hij hartstikke ziek van.’

‘Ach, doe niet zo moeilijk,’ zegt Willow luchtig. ‘Het is maar één bitterbal.’

‘Het gaat niet om die éne bitterbal,’ moppert hij. ‘Het is gewoon niet goed voor hem.’

‘Vertel dat maar aan zijn staart,’ zegt Willow. Truffel kwispelt alsof hij zijn hele hondenleven op die bitterbal heeft gewacht.

Ik leun achterover. In mijn hoofd speelt de avond zich opnieuw af. Glazen, tequila, Finn, Vikingman. Onder alles wat frustrerend en chaotisch was, is er dat andere gevoel dat wringt. Een stemmetje dat zegt: je kunt meer. Je wilt meer.

Mijn blik dwaalt naar de bar. De plek waar het ooit begon. Niet hier, maar in mijn studententijd in Maastricht. Plastic bекers. Goedkope rum. Maar ik wist het meteen. Dit was niet zomaar een bijbaantje.

‘Joehoe, Abby?’ zegt Willow.

‘Wat?’ vraag ik, nog half in mijn hoofd.

‘Je moet je inschrijven.’

‘Inschrijven? Voor wat?’

‘Mix Masters, natuurlijk.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Waar zit jij met je hoofd?’

‘Oh, dat programma waar iedereen in slow motion een limoen snijdt?’ zegt Vera sceptisch.

‘Precies dat,’ knikt Willow. ‘Die cocktailwedstrijd op tv. Bartenders maken hun eigen creaties, presenteren ze en worden beoordeeld door een jury. Elke week valt er iemand af. Echt iets voor jou, Abby!’

Vera fronst. ‘Weet je zeker dat dit slim is, Willow? Wat als ze keiharde kritiek krijgt? Straks doet het haar meer kwaad dan goed.’

‘Waarom altijd zo voorzichtig?’ zegt Willow. ‘Dit is juist een kans!’

‘Ik wil gewoon niet dat Abby gekwetst wordt,’ zegt Vera zacht.

‘Soms moet je risico’s nemen om vooruit te komen,’ zegt Willow vastberaden.

Ik steek mijn hand op om ze te stoppen. ‘Hallo, dames, ik zit hier, hoor, en...’ Een paar tellen bijt ik zwijgend op mijn lip. ‘...ik weet niet of ik mezelf op tv wil laten afmaken door een stel pseudo-experts met zoveel plamuur op hun gezicht dat je er een muur mee kunt stucen.’

‘Dit is perfect, Abs!’ roept Willow en ze pakt enthousiast mijn arm vast. Haar ogen stralen. ‘Je zegt toch altijd dat je meer wilt zijn dan “dat schattige poppensmoeltje achter de bar”? Dit is je kans om te laten zien wat je kunt!’

Laten zien. Die woorden blijven hangen. Als een pit in je smoothie. Ik zie het nog voor me: die posterwedstrijd op school. Mijn plan voor een cocktailbar. Mijn schetsen. Mijn ideeën. Plots in zijn handen. Zijn naam erboven. En ik was het jaloerse meisje dat zogenaamd had gelogen. Het was de eerste keer dat ik voelde hoe broos vertrouwen is. De eerste keer, maar jammer genoeg niet de laatste.

Mijn vingers tikken op tafel. Twijfel blijft fluisteren dat het veiliger is om gewoon door te gaan zoals altijd. Maar die stem heeft me eerder al op het verkeerde been gezet.

Ik adem diep in en uit het niets hoor ik mezelf zeggen: ‘Fuck it. Ik ga me aanmelden.’

Willows gezicht licht op in een brede grijns. ‘Zo kennen we je weer.’ Ze pakt een bitterbal van de schaal en kijkt Emil uitdagend aan. ‘Niet voor Truffel?’

‘Willow!’ moppert Emil en de rest van ons barst in lachen uit.

4

Een week later, op een typische zaterdagavond vol miezerregen en opgestapelde frustraties, sta ik weer in Club WAVE. Buiten drupt het, binnen davert alles en mijn Mix Masters-enthousiasme wordt langzaam overspoeld door iets wat verdacht veel op realiteitszin begint te lijken.

Het inschrijfformulier is allang de digitale snelweg op gestuurd, maar de dagelijkse waan dendert gewoon door. Finn heeft vanavond al drie glazen laten sneuvelen en net serveerde hij een wodka-cranberry aan een vrouw die nadrukkelijk om een gin-tonic met sinaasappel en basilicum vroeg. Klein verschil, groot drama.

De club trilt op het ritme van de muziek. Strobelampen flitsen alsof ze epilepsie willen veroorzaken: blauw, paars, rood, herhaal. De rookmachine doet zijn best om mijn zicht op de dansvloer te beperken tot een waas.

Ik trek Finn mee naar de keuken. Daar spring ik op het aanrecht, zodat we op ooghoogte zitten – iets waar ik vaker last van heb dan ik toegeef – en leg mijn hand op zijn schouder.

Zelfs hier, tussen de vrieskist en de kratjes citroenen, dreunt Wake Me Up van Avicii dwars door de muren heen. Ik moet mijn stem verheffen om boven het lawaai uit te komen.

‘Ik zie dat je je best doet, Finn. Echt. Maar dit werkt zo niet. Er gaat te veel mis. We kunnen het ons simpelweg niet veroorloven.’

Hij staart naar zijn sneakers waarvan één kant uitgesleten is. ‘Sorry, Abby. Ik ga het beter doen. Echt. Dit was de laatste keer. Beloofd.’

Dat zei hij gisteren ook. En eergisteren. En vorige week vrijdag, toen hij het verschil niet wist tussen ginger ale en tonic.

‘Je ontslaat me toch niet?’ vraagt hij met een blik ergens tussen een puppy en een kind in dat net zijn ballon verloor op een kermis. ‘Alsjeblieft, ik wil niet terug naar de Jumbo. Daar vragen bejaarde vrouwtjes of ik weet waar de pijnboompitjes liggen. Ik weet niet eens wat voor pitten dat zijn. Hier... is het tenminste spannend.’

Ik aarzel. Een seconde. Misschien minder.

‘Nee. Ik ontsla je niet. Nog niet. Maar we maken wel duidelijke afspraken.’

Hij kijkt op. Hoop nestelt zich voorzichtig in zijn blik.

‘Focus je op één ding tegelijk,’ zeg ik. ‘Geen drie bestellingen tegelijk aannemen. En als je twijfelt, vraag. Liever tien keer checken dan één keer iemand het verkeerde serveren.’

‘Oké. Focus. Vragen. *Got it,*’ mompelt hij.

‘En voorlopig blijf je van de cocktails af,’ voeg ik eraan toe. ‘Alleen bier, wijn en simpele mixjes. Geen shakers, geen tierlantijnen. Die komen later wel.’

Hij slikt zichtbaar, maar knikt.

Ik spring van het aanrecht en duw hem zachtjes richting de deur. ‘Mooi. Gaan we weer. Nieuwe ronde, nieuwe kansen.’

Terug bij de bar is het alsof we nooit zijn weggeweest: lichten flikkeren, stemmen klinken door elkaar heen, de geur van gemorste gin hangt in de lucht als een hardnekkige wolk.

Binnen tien seconden hangt er een groep giechelende meiden aan de bar. Niet voor mij, maar voor Finn. Hij heeft ergens een punt: cocktails shaken in een club levert meer flirtfactor op dan het rechtzetten van bonen in een Jumbo-schap. Zelfs met puistjes. Clublichten zijn genadiger dan TL.

Vera komt aanlopen en fronst zodra ze ons samen ziet staan. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Hij serveerde een wodka-cranberry aan iemand die om een gin-tonic met sinaasappel en basilicum vroeg,’ zeg ik droog, terwijl ik een flesje cola open.

Vera’s ogen vernauwen zich. Ze kent het verschil tussen een eenmalige vergissing en een patroon. ‘Finn, je moet beter opletten.’

Hij knikt driftig. ‘Ik weet het. Sorry.’

‘Ga die meiden daar maar helpen,’ zeg ik en knik richting de bar. Zijn persoonlijke fanclub wacht al.

Hij loopt weg met een mengeling van opluchting en zenuwen.

‘Je had gelijk,’ zegt Vera, die een lok achter haar oor duwt. ‘Hij is het gewoon niet.’

Mijn blik blijft op Finn hangen. Hij lacht nerveus, maar oprecht. En misschien is dat nog het lastigste. Hij wil het zo graag. Soms vraag ik me af of ik mensen te veel kansen geef. Maar wat is het alternatief? Ze laten vallen bij het eerste teken van zwakte? Dat heb ik eerder gedaan, al vinden mijn ouders dat ik Daan juist te veel kansen gaf.

Vera tikt ritmisch met haar nagel op de bar. ‘Hoelang gaan we hem nog sparen omdat hij aardig is en wij te soft zijn om iemand te kwetsen?’

Ik zucht. ‘Lang genoeg om zeker te weten dat het niet eerlijk is. Niet voor hem. Niet voor ons.’

Intussen probeert Finn indruk op de meiden te maken met een scheve glimlach en een onhandig getapt biertje.

‘Het voelt alsof je een puppy streng moet toespreken omdat hij binnen plast,’ zeg ik. ‘Hij is achttien. Op die leeftijd is het al een ramp als je sokken niet matchen met je hoodie.’

Vera grinnikt. ‘Helemaal waar, maar soms moet je een puppy gewoon leren buiten te plassen.’

Ik knik langzaam. Ze heeft gelijk. Natuurlijk. Maar dat maakt het nog niet makkelijker.

De drukte zwelt weer aan. Mensen zwaaien met hun pinpassen als op een oververhitte veiling, terwijl de rookmachine nog een schep boven op de chaos doet.

Een man in een verkreukeld overhemd duwt zich naar voren, duidelijk al een paar rondjes verder dan wenselijk.

‘Ik heb een brandblusser nodig!’ roept hij, wijzend naar de rook. ‘Alles staat in de fik!’

Ik kijk hem moe aan.

‘Wauw. Origineel. Die grap hebben we nog nóóit gehoord,’ mompel ik, terwijl ik bierglazen op een tray zet.

Finn grinnikt. De meiden aan de bar gieren het uit. Zelfs Vera glimlacht, heel even.

Tot de man zich te ver over een van de meiden buigt. Haar gezicht verandert in een fractie van een seconde van vrolijk naar ongemakkelijk.

Mijn ruggengraat spant zich automatisch.

Ik ga op mijn tenen staan, nutteloos als altijd, en gooi al mijn ontbrekende lengte in mijn stem.

‘Luister, Rambo. Als je rook wilt blussen, bel je de brandweer. Maar als je meisjes lastigvalt, krijg je met mij te maken.’

Hij grijnst, ogen rood van drank. ‘Oh ja? En wat ga jij daaraan doen, kleintje?’

Vera staat al naast me. Haar aanwezigheid voelt als back-up van een beter kaliber.

‘Ze hoeft niks te doen,’ zegt ze koel. ‘Jij wel: oprotten of wij gooien je er persoonlijk uit.’

Hij bromt iets onverstaanbaars en verdwijnt de dansvloer op.

Ik adem diep in.

‘Held,’ zegt Vera.

‘Nee joh. Jij.’ Ik zucht. ‘Het is altijd hetzelfde. Drankjes, gezichten, stomme grappen.’

Ze kijkt me aan. ‘Ben je het zat? Of gewoon moe?’

‘Een beetje van allebei,’ geef ik toe. ‘Ik hou van deze plek. Maar soms wil ik... meer. Het klinkt cliché. Maar dat maakt het niet minder waar.’

Vera tikt met haar nagel op de bar. Al iets gehoord van dat programma?’

‘Vanmiddag in elk geval nog niet.’

‘Ze zouden gek zijn als ze je niet bellen.’

Ik glimlach. ‘Ik hoop het. Tenzij Finn mijn telefoon inruilt voor een pinpas.’

Vera lacht, maar haar ogen blijven serieus. ‘Je houdt mensen te vaak de hand boven het hoofd, Abs.’ Ze leunt naar me toe en legt haar arm om mijn schouder. ‘Net als bij Daan.’

Mijn hart hapert.

Daan. Mijn broertje. Geen slechte jongen. Gewoon... moeilijk te bereiken. Al te lang. Eerst alleen afwezig op verjaardagen, toen op alles. Appjes bleven onbeantwoord, hij belde nooit terug. Sommige dingen

kun je gewoon niet fixen. Zeker niet als iemand zelf niet geholpen wil worden.

Ik draai me om, pak een doek en begin de bar af te nemen. Sommige onderwerpen doen simpelweg te veel pijn om over te praten.